

trede er Præst, den fjerde er Handelskommis, den femte Kronprinsens Hofchef, Grev Moltke, den sjette er Bryggeriarbejder. Endvidere er der en Arkitekt, en Toldassistent, en teologisk Kandidat, en Kaptajn, en Student og en Boghandler. Saa folkelig og jævn ser denne Bestyrelse ud. Det er ikke en Flok Indremissionspræster eller Indremissionærer, der staa i Spidsen for denne Forening. Disse Folk kender man nemlig alt for godt, de leve ikke saa stille. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at der her foreligger en Opgave, hvor vi ved et lille Bidrag kunne gøre noget Gavn, og jeg vil gerne være med, hvor jeg synes, der er noget godt og gavnligt at gøre. Jeg tror, det er med Rette, at mange falde ud mod adskillige af Indremissionens Uvornheder, og naar vi stille os paa det Standpunkt, som Flertallet her har stillet sig paa, kunne vi med nok saa megen Kraft som de Herrer falde ud mod dens Uvornheder. Jeg er ingen Ynder af den Retning, saaledes som den optræder mange Steder paa Landet, men det staa fast efter de Oplysninger, der foreligger for Tinget og specielt for Finansudvalget, at man ikke har Ret til at sige, at naar vi støtte denne Forening, støtte vi kun Indre-Mission. Naar vi allerede er inde paa at give en Hjælp af lignende Art, kan jeg ikke se, hvorfor vi ikke fremdeles skulle gøre det.

Man har sagt, at hjælpe vi her, kunde vi komme til at støtte ogsaa Højskolehjem og Frelsens Hær. Ja, hvis Frelsens Hær vil rejse en Bygning og betale $\frac{9}{10}$ af, hvad den koster, og hvis den vil give Sikkerhed for, at den skal anvendes i humanitæt, hvad skulde der saa være i Vejen for at støtte den? Det er jo hævdet tit, og første Gang af den Mand, vi alle bøje os for, nemlig gamle Grundtvig, at Rigsdagen er i den Forstand bekendelsesløs, at man ikke skal holde Prædikener paa Rigsdagen, lige saa lidt som man skal holde politiske Taler paa en Prædikestol. Men naar vi stille os paa et almindeligt humanitært Standpunkt, hvorfor skulle vi saa ikke kunne støtte et humanitært Formaal paa det ene som paa det andet Omraade? Jeg vidste godt forud, hvad der ventede mig, at de ærede Medlemmer her vilde lave et af de Agitationsnummere, som de sværme for, men det skal ikke afholde mig fra at tale for Sagen, naar jeg tror, at det er en god Sag, allermindst naar det ærede Medlem farer ud paa et aldeles urigtigt Grundlag, og det er Postre af hans egen Fantasi, der lave alle disse Bjerge af Hindringer. Jeg har i

Begyndelsen af min Tale vist, at jeg kan godt se, at der er nogle Omraader, hvor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds kan have Ret. I Kirkesagen, synes jeg, han har nogen Ret, men det kommer der ikke noget ud af denne Gang, hvorimod jeg haaber, at det ellers skal vise sig, at vi Folk fra Landet ikke ville være med til at bidrage til Kirker her i København. Naar Befolkningen her selv har Penge nok, er der ingen Grund dertil. Med disse Bemærkninger vil jeg paa mine egne og mine to Partifællers Vegne anbefale at stemme for denne Bevilling paa 25,000 Kr. De ærede Medlemmer skulle ikke være bange for derved at bryde Principper, thi de ere brudte for længe siden og ville ogsaa blive det i Fremtiden. Jeg tror, vi gøre en god Gerning, naar vi give disse 25,000 Kr., dersom de selv lægge 100,000 Kr. paa Bordet, og Bygningen bliver saa stor, at den koster 450,000 Kr. Foreningen vil derved blive i Stand til meget bedre end hidtil at opfylde de Krav, der kunne stilles af unge Mennesker, der komme her ind som Soldater. Det er de Ord, jeg har at sige til Anbefaling for denne Sag.

J. Hage: Der er talt saa længe om de to Spørgsmaal „Kristelig Forening for unge Mænd“ og Fru Hassagers Kollegium, at jeg skal fatte mig yderst kort og forsøge ikke at gentage, hvad der allerede er sagt. Jeg kunde dog ønske at føje til, hvad den sidste ærede Taler udtalte, at det, Kristelig Forenings Virksomhed gaar ud paa, er netop at forebygge Ulykker, at forhindre unge Mennesker, der ønske at undgaa Fristelser, i at være nødte til at søge Steder, hvor de just ere udsatte for Fristelser. Der ofres af Staten til saa uhyre meget — Skrofulose, Sindssyge osv. — som mere eller mindre er en Følge af menneskelig Skrøbelighed og Eftergiven for Fristelser, og jeg tror, at man økonomisk set gør en god Forretning, naar man støtter Foreninger, der modarbejder disse Ulykker ved at søge at gribe Ondet i dets Rod. Dermed vil jeg ikke benægte, at det, som den ærede Ordfører bemærkede, er noget nyt, vi her komme ind paa. Jeg indrømmer, at vi hidtil væsentlig have holdt os til at hjælpe Anstalter, som afhjælpe Ulykker, naar de først ere indtraadte, Sygdom og Nød af forskellig Art. For saa vidt er der noget nyt i denne Bevilling, men Finansloven er jo ogsaa et Udtryk for, hvorledes man bestandig tager sig af ny Opgaver. Spørgsmaalet bliver da til syvende og sidst, om